

му настръхнаха. Той, сякашъ, се намираше предъ звѣръ, който се готви да го нападне. Отъ устата му излѣзе страхотния викъ на уплаха.

Но Герги не видѣ нищо. Той се понадигна и прибърза съ неравни стѣпки къмъ лудия, безъ да знае, на кѣде отива. Лудиятъ се поотдрѣпна неволно назадъ и се притисна до стената. Пияниятъ пристѣпи бързишката още единъ-два пѣти, приплете кракъ въ разпасаната връвъ на цървула си и политна отново. Какво стана следъ това, мѣчно мога да ви опиша. Лудиятъ изпищѣ задавено, подрипна съ двата си крака на страни и се прехвърли презъ плета на съседния дворъ. Тогава чакъ се намѣсиха голѣмитѣ, уловиха Гергия и го затвориха.

Единъ отъ старитѣ цѣкна съ езикъ и каза: Слушалъ бѣхъ, но не вѣрвахъ. На,—и той направи кръстъ, за да ни увѣри въ думитѣ си. А то тѣй си било: „И лудиятъ бѣга отъ пияния“.

С. Чилингировъ

ПЪРВИ СНѢГЪ

Любчо, Любчо, гледай вънъ:
сякашъ туй е чуденъ сънъ —

малки, бѣли пеперуди,
се надгонватъ като луди,
трепкатъ, удрятъ се въ стѣклата,
падатъ мъртви по земята.

А на голата брѣзичка
кацнала е малка птичка,
малка птичка треперлива,
свита въвъ клонетѣ сиви.

Вѣтъръ вѣе, клонъ люлѣе, . . .
Где е топла пролѣтъ, где е? . . .

Вл. Лавреновъ